

jeg skal nok vogte mig for at komme ud paa gyngende Grund, saa der er ikke noget som helst at skjule. Men jeg tror ikke, man har nogen Grund til at bebrejde mig, at jeg ved dette System har skaffet Staten billigere Renteudgifter, end Tilfældet vilde have været, hvis Systemet ikke var anvendt.

Det ærede Medlem udtalte endelig, at det maatte være umuligt at skelne mellem de løbende Udgifter og Udgifterne paa § 26. Ja, der er heller ikke gjort noget som helst Forsøg paa at skelne mellem disse Udgifter. De løbende Udgifter i Skatkammerbevisforstand maa selvfølgelig være de Udgifter, der er budgetteret paa Finansloven, og som skal afholdes paa et Tidspunkt, da der ikke er Penge i Kassen, og om det er paa Driftsbudgettet eller paa Anlægsbudgettet, kan man naturligvis ikke give sig til at sondre imellem. Der har det ærede Medlem misforstaaet Loven. Det kan kan godt være, at „løbende Udgifter“ kan forstås paa to Maader, men jeg tror ikke, der er nogen Lovpraksis her i Landet, der fastslaaer, at løbende Udgifter kun er dem, der staaar paa Driftsbudgettet. Jeg mener, at løbende Udgifter er dem, der staaar paa Finansloven. De er bevilget af Rigsdagen for det paagældende Aar og skal udbetales i Aarets Løb, og der er tilsvarende Indtægter, men Indtægterne kommer ikke paa samme Tid som Udgifterne, og saa skal man skaffe Kassebeholdningen Midler til at dække disse Udgifter. Jeg er villig til at stille min Maade at skaffe disse likvide Midler til Veje paa overfor et hvilket som helst andet System, en anden Finansminister vil præsentere. Mit System har vist sig at være det billigste.

Ministeren for offentlige Arbejder (Fris-Skotte): Det ærede 3die Medlem for 4de Kreds (Stensballe) rettede til mig en Forespørgsel angaaende de i det sidste Aars Tid indførte Forhandlinger om tekniske Spørgsmaal og det i en Betænkning fra et internt Udvalg fremsatte Forslag om en særlig Voldgiftsret indenfor Statsbanerne. Jeg vil først med Hensyn til Spørgsmaalet om de tekniske Forhandlinger sige, at Adgangen til saadanne Forhandlinger for Organisationerne blev indført for 1½ Aar siden for Postvæsenets Vedkommende og var da i Virkeligheden i lige høj Grad ønsket af Organisationerne og af Administrationen, som mente, at der ved disse Forhandlinger kunde tilføres ogsaa Administrationen værdifulde Oplysninger. Der blev ikke fra nogen Side fremsat nogen Tvivl for mig om, at dette kunde ordnes administrativt. Disse Forhandlinger fore-

gaar jo nemlig ikke efter de almindelige Forhandlingsregler i Tjenestemandsløven. Til den Ret, der er givet Organisationerne ved Tjenestemandsløvens § 21 til at føre visse Forhandlinger, er der i § 24 knyttet en tilsvarende Pligt for Administrationen til at føre Forhandlinger med Tjenestemændene, naar det er Administrationen, der ønsker at gøre Ændringer i de Forhold, som hidtil har været gældende. Det er altsaa en gensidig Ret og Pligt, der der er indført, en Ret for Organisationerne til at søge Forhandling og en Pligt for Administrationen til at forhandle med Tjenestemændene, forinden den foretager Ændringer i Lønningsbestemmelser og andre Personalet vedrørende Forhold. Men noget saadant er ikke Tilfældet for de tekniske Forholds Vedkommende. Administrationen har ingen Pligt til at forhandle med Organisationerne, inden der gennemføres tekniske Foranstaltninger. Den er fuldstændig frit stillet, der er ikke paalagt den noget i saa Henseende. Det, som er givet, er en Adgang for Organisationerne til at fremdrage og faa Forhandling angaaende tekniske Spørgsmaal, men altsaa ikke en Pligt i modsat Retning.

Jeg har som sagt ikke tænkt mig, at man kunde rejse det Spørgsmaal, det ærede Medlem her har rejst, om, at sligt vilde kræve Lovhjemmel. Jeg har haft saa meget mindre Anledning til det, som jeg kender hele Udviklingen af Forhandlingsreglerne for Statstjenestemændene, specielt indenfor Statsbanerne, der fik de første Forhandlingsregler. Spørgsmaalet er fra første Færd ordnet administrativt. I 1903 gav Minister for offentlige Arbejder i det første Venstreministerium, Hage, administrativt Personalet en Forhandlingsret, en Ret, som dog kun bestod deri, at Personalet havde Adgang til at søge Forhandling om visse Forhold. I 1910 udvidede det daværende radikale Ministerium denne Forhandlingsret, saaledes at den medførte en Pligt for Administrationen til i visse Tilfælde forud at forhandle med Personalet. Altsaa, det, som i 1919 er blevet lovfæstet vedrørende de almindelige Lønningsspørgsmaal, er skabt administrativt af to forskellige Ministerier, et Venstreministerium og et radikalt, henholdsvis i 1903 og 1910. Og det, der skete den Gang, var af langt større Betydning, for saa vidt som Organisationernes Forhandlingsret derved blev anerkendt. Det var et Gennembrud af langt større Vigtighed end en Videreførelse heraf. Man kan sige, at det, som er sket for halvandet Aar siden indenfor Postvæsenet, er svarende til den Ordning, der